

Затъмнение

СТЕФАНИ МАЙЪР

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Eclipse*

Copyright © 2007 by Stephenie Meyer

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA. All rights reserved.

Героите и събитията, описани в тази книга, са художествена измислица. Всяка прилика с действителни лица, от миналото или настоящето, е случайна и непреднамерена.

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.

Mixed Sources
Product group from well-managed
forests and other controlled sources

Cert no. SGS-COC-1940
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

Превод Елка Виденова
Редактор Николай Лефеджиев
Издателски редактор Виктория Иванова
Коректор Мариана Пиронкова

Използваните откъси от „Брулени хълмове“ на Емили Бронте са от изданието на „Народна култура“ от 1978 г.

в превод на Асен Христофоров.

„Огън и лед“ на Робърт Фрост е в превод на Владимир Трендафилов.

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в Германия – GGP Media GmbH, 2009

ISBN 978-954-27-0335-8

Огън и лед

Светът ще свърши, казват, в огън,

а други – в лед.

*Ако говорим за желание,
избирам огън, без терзание.*

Но ако пак му дойде ред

да мре, омраза съм поел

такава,

че и ледът за тази цел,

бих казал, става.

Робърт Фрост

ПЪРВА ГЛАВА
УЛТИМАТУМ

Бела,

~~не знам защо караш Чарли да носи бе-
лежки на Били, все едно сме втори клас
ако исках да говоря с теб, щях да видна~~

~~Ти сама избра, нали? Не можеш да
имаш и едното, и другото, щом~~

~~Коя част от „смъртни връгове“ ти е тол-
кова интересна, ге~~

~~Виж, знам, че съм гаден, но просто няма
как да се заобиколят~~

~~Не можем да бъдем приятели, след като
си прекарваш времето с банда~~

~~Става не-зле, когато мисля за теб, така
че не ми пиши повече~~

Да, и ти ми липсваш. Много.
Но това нищо не променя. Съжалявам.

Джейкъб

Прокарах пръсти по страницата и усетих грапавините там, където бе натискал толкова силно с химикалката, че почти бе продупчил хартията. Представях си как пише – драска сърдите думи с грубия си почерк, зачерква рязко ред след ред, когато думите се оказват неуместни, дори счупва химикалката с грамадната си ръка, което би обяснило петната мастило. Представях си как чувството за безсилие събира веждите му и набръчква челото му. Ако бях при него, щях да се разсмея. *Да не вземеш да получиши мозъчен кръвоизлив, Джейкъб*, щях да му кажа – *Изплюй камъчето*.

Но сега, когато за пореден път прочетох вече наизустените думи, не ми беше до смях. Отговорът на умолителната ми бележка, предадена през Чарли на Били – точно като във втори клас, както бе изтъкнал – не ме учуди. Знаех какво е съдържанието още преди да съм го прочела.

Това, което ме изненада, беше болката, която всеки зачеркнат ред ми причиняваше, сякаш буквите бяха остриета. И по-лошо, зад всяка задраскана дума се таеше огромна болка. Болката на Джейкъб ме прорязваше по-дълбоко от моята собствената.

Докато размишлявах върху това, долових откъм кухнята миризмата на загоряло. В нечия друга къща фактът, че друг освен мен готви, едва ли щеше да е повод за паника.

Бутнах измачкания лист в задния си джоб и хукнах. Озовах се на долния етаж за секунди.

Бурканът със сос за спагети, който Чарли бе напъхал в микровълновата, се бе завъртял веднъж, когато рязко отворих вратичката и го измъкнах.

– Какво обърках? – попита Чарли.

– Първо трябва да махнеш капачката, татко. Металът е вреден за микровълновите фурни – побързах да махна капачката още докато говорех, излях половината сос в една купичка, която сложих в микровълновата, а буркана върнах в хладилника. Нагласих минутите и натиснах копчето.

Чарли наблюдаваше действията ми със стиснати устни.

– А със спагетите справил ли съм се?

Погледнах тенджерата на котлона – източника на миризмата, която ме беше стреснала.

– Хубаво е да се разбърква от време на време – казах меко. Взех лъжица и започнах да разплитам разкашканата буца, залепнала за дъното.

Чарли въздъхна.

– Е, каква е тая работа? – попитах го.

Той скръсти ръце на гърдите си и се зазяпа сърдито

през задните прозорци към стелещия се дъжд.

– Нямам представа за какво говориш – измърмори той.

Озадачена бях. Чарли готви? А и сърдитият му вид? Едуард още не беше пристигнал – баща ми обикновено запазваше подобно поведение за пред гаджето ми, за да му покаже с всяка своя дума и жест колко е нежелан. Усилията на Чарли бяха напълно излишни – Едуард знаеше точно какво мисли той и без представлението.

Думата *гадже* ме накара да задъвча напрегнато вътрешната страна на бузата си, докато бърках спагетите. Струваше ми се крайно неподходяща. Трябваше ми дума, която да изразява вечна отдаденост... Но думи като *съдба* и *орис* звучаха евтино, когато ги използваш в непринуден разговор.

Едуард имаше наум съвсем друга дума и тъкмо тя беше причина за напрежението ми. Само от мисълта за нея косата ми настръхваше.

Годеница. Уф! Потръпнах.

– Да не съм пропуснала нещо? Откога ти приготвяш вечерята? – попитах. Спагетената буца подскочаше във врящата вода, докато я мушках с лъжицата. – Или по-точно, откога се *опитваш* да приготвиш вечерята?

Чарли вдигна рамене.

– Няма закон, който да ми забранява да готвя в собствената си къща.

– Ти ги разбираш тия неща – отвърнах ухилена и хвърлих многозначителен поглед към значката на кожата му яке.

– Ха! Точно така. – Той свали якето, сякаш погледът ми му бе напомнил, че е забравил да се съблече, и го закачи на закачалката, предназначена за униформата му.

Коланът с кобура вече висеше на мястото си – от няколко седмици не смяташе за нужно да го носи на работа. В градчето Форкс, щата Вашингтон, вече не изчезваха хора и никой не срещаше гигантски тайнствени вълци във вечно влажните гори...

Продължих мълчаливо да бъркам спагетите, като очаквах Чарли да каже какво го мъчи, когато сам прецени. Баща ми не беше човек на думите и усилията, които бе положил да направи вечеря за двама ни, ми дадох знак, че в ума му се върти необичайно много за казване.

По навик погледнах часовника – нещо, което правех през няколко минути по това време на деня. Оставаше по-малко от половин час.

Следобедите бяха най-тежката част от деня. Откакто бившият ми най-добър приятел (и настоящ върколак) Джейкбъ Блук ме беше издал, че карам мотоциклет – предателство, което му бе хрумнало, за да ми забранят да излизам с гаджето ми (и вампир) Едуард Кълън – присъствието на Едуард се допускаше само от седем до девет и половина, винаги в рамките на дома ми, и то под неизменно киселия поглед на баща ми.

Положението ми сериозно се беше влошило в сравнение с предишното ми по-леко наказание да не излизам от къщи, което си бях навлякла след необяснено тридневно отсъствие и един епизод със скачане от скала.

Естествено, продължавах да се виждам с Едуард в училище, защото там Чарли нямаше как да се намеси. Освен това Едуард прекарваше почти всяка нощ в стаята ми, но Чарли не беше съвсем наясно с този факт. Способността на Едуард да се катери до втория етаж и да влиза през прозореца лесно и безшумно беше почти толкова полезна, колкото и талантът му да чете мислите на Чарли.

И макар следобедът да бе единственият период, който прекарвах без Едуард, беше достатъчен да ме прави неспокойна и да накара часовете да се влачат. Въпреки това търпях наказанието си, без да се оплаквам, защото, от една страна, знаех, че съм си го заслужила, а от друга – не исках да наранявам баща си и да се изнасям точно сега, когато на хоризонта се задаваше далеч по-окончателна раздяла, невидима за Чарли.

Баща ми изпухтя, седна на стол до масата и разгъна върху нея влажния вестник. Само след секунди вече цъкаше неодобрително с език.

– Не знам защо изобщо четеш новините, татко. Само се дразниш.

Той не ми обърна внимание и продължи да ръмжи над вестника.

– Ето защо всички искат да живеят в малък град! Ужасно.

– Какво пак са направили големите градове?

– Сиатъл е решил да се състезава за столица на убийствата. Пет неразкрити убийства за последните две седмици. Можеш ли да си представиш да живееш на такова място?

– Мисля, че Финикс е още по-напред в списъка с убийствата, татко. *Вече* съм живяла на такова място. – И въпреки това опасността да стана жертва на убийство възникна едва когато се преместих в неговото безопасно градче. Всъщност все още фигурирах като мишена в няколко списъка... Лъжицата потрепери в ръката ми и водата се разплиска.

– Е, на мен и пари да ми дават, не бих живял на такова място – отбеляза Чарли.

Отказах се от опитите да спася вечерята и се заех да я

сервирам. Наложих се да използвам нож за пържоли, за да изрежа порция спагети за себе си и за Чарли, докато той ме наблюдаваше с глуповато изражение. После заля своята порция със сос и заби вилица. Аз замаскирах своята буца, колкото можах по-старателно и последвах примера му без особен ентузиазъм. Известно време се хранихме мълчаливо. Чарли продължаваше да преглежда вестника, а аз взех „Брулени хълмове“ и зачетох от мястото, където бях спряла на закуска същата сутрин. Опитах се да се потопя в Англия от деветнадесети век, докато го чаках да заговори.

Тъкмо стигнах до частта, в която Хийтклиф се завръща, когато Чарли прочисти гърло и хвърли вестника на земята.

– Права си – започна. – Действително има причина да се захвана да готвя. – Той посочи с вилица към лепкавата смес в чинията си. – Исках да поговоря с теб.

Оставих книгата. Кориците бяха толкова измачкани, че тя се свлече върху масата.

– Можеше просто да си кажеш.

Той кимна, а веждите му се склупиха.

– Аха, следващия път ще знам. Мислех, че ако те отменят от готвенето, ще омекнеш.

Разсмях се.

– Подейства – готварските ти умения ме превърнаха в желе. Какво има, татко?

– Ами, става въпрос за Джейкъб.

Усетих как лицето ми се изопва.

– Какво за него? – попитах през свити устни.

– Спокойно, Белс. Знам, че още си му сърдита, задето те наклюкари, но той постъпи правилно. Прояви чувство за отговорност.

– Чувство за отговорност – повторих язвително. – Да бе. И какво за Джейкъб?

Равнодушният въпрос отекна в главата ми, далеч не така маловажен, както прозвуча от устата ми. *И какво за Джейкъб?* Какво всъщност щях да правя с него? Бившият ми най-добър приятел, който сега ми беше... какво? Враг? Трепнах.

Лицето на Чарли внезапно се напрегна.

– Само да не вземеш да ми се разсърдиш, а?

– Да ти се разсърдя ли?

– Ами, става въпрос и за Едуард.

Очите ми се присвиха.

Гласът на Чарли стана по-рязък.

– Все пак го пускам в къщата, нали така?

– Така е – признах. – За кратки отрязъци от време. Естествено, би могъл да ме пускаш и *извън* къщата, пак за кратки отрязъци от време – продължих, но само на шега. Знаех, че ще съм под ключ до края на учебната година. – Напоследък съм толкова примерна.

– Ами, точно това имах предвид... – лицето на Чарли се разтегли в неочаквана усмивка, която набръчка кожата около очите му. За миг се подмлади с двадесет години.

Зърнах блед лъч надежда в тази усмивка, но реших да не прибързвам.

– Не разбирам, татко. За Джейкъб ли говорим, или за Едуард, или за забраната да излизам от къщи?

Усмивката му пак блесна.

– Май и за трите.

– И как точно са свързани трите? – попитах предпазливо.

– Добре – въздъхна той и вдигна ръце, сякаш се предаваше. – Значи, мислех си, че може би заслужаваш словна

присъда за добро поведение. За възрастта си мрънкаш невероятно малко.

Гласът и веждите ми едновременно се стрелнаха нагоре.

– Сериозно ли говориш? Свободна ли съм?

Откъде дойде това? Бях напълно убедена, че ще си стоя под домашен арест, докато не дойде моментът да се изнася от къщи, а и Едуард не бе доловил колебание в мислите на баща ми...

Чарли вдигна пръст във въздуха.

– При определени условия.

Ентусиазмът ми се изпари.

– Супер – изпъшках.

– Бела, това е по-скоро молба, отколкото заповед, разбираш ли? Можеш да излизаш. Но се надявах да използваш тази свобода... разумно.

– Какво трябва да означава това?

Той отново въздъхна.

– Знам, че ти е достатъчно да прекарваш цялото си време с Едуард...

– Също и с Алис – прекъснах го. Сестрата на Едуард не се съобразяваше с часове за свиждане – идваше и си отиваше, както ѝ хрумнеше. Чарли беше мек като глина в уметите ѝ ръце.

– Така е – съгласи се той. – Но имаш и други приятели освен семейство Кълън, Бела. Или поне *имаше*.

Известно време се взирахме един в друг.

– Кога за последен път си говорила с Анджела Уебър?

– В петък на обяд – отвърнах незабавно.

Преди да се върне Едуард, приятелите ми от училище се бяха разделили на два лагера. Мислено ги делеях на *добрите* и *лошите*. Или пък на *нас* и *тях*. Добрите бяха

Анджела, гаджето ѝ Бен Чени и Майк Нютън – те тримата щедро ми бяха простили полуудяването след заминаването на Едуард. Лорън Малъри бе злобното ядро на противниковия лагер. Почти всички останали, включително и първата ми приятелка във Форкс Джесика Станли, май бяха склонни да възприемат враждебната ѝ нагласа към мен.

Със завръщането на Едуард в училище разделителната линия между двата лагера бе станала още по-отчетлива.

Присъствието му нанесе сериозен удар на приятелските чувства на Майк, но Анджела ми остана непоколебимо вярна, а Бен следваше примера ѝ. Въпреки естествената неприязън, която повечето хора изпитваха към семейство Кълън, Анджела предано седеше до Алис всеки ден по време на обяда. След известно време даже май ѝ стана приятно. Трудно бе да устоиш на чара на Кълън, щом веднъж им дадеш възможност да го проявят.

– А извън училище? – попита Чарли и ме върна към разговора.

– Извън училище не се виждам с *никого*, татко. Не помниш ли, че съм наказана? А Анджела също си има гадже. Постоянно е с Бен. Но *ако* действително ме пуснеш да излизам – добавих скептично, – можем да излизаме по двойки.

– Добре. Но пък... – той се поколеба. – Двата с Джейк бяхте като сиамски близнаци, а сега...

Прекъснах го.

– Не можеш ли да караш направо, татко? Какво точно ти е условието?

– Не смятам, че трябва да зарязваш всичките си останали приятели заради гаджето си, Бела – подхвана той строго. – Не е възпитано, а и си мисля, че животът ти ще е

по-балансиран, ако в него присъстват и други хора. Това, дето се случи миналия септември...

Трепнах.

– Така де – продължи той отбранително, – ако имаше и други приятели освен Едуард Кълън, можеше и да не се получи по този начин.

– Щеше да се получи точно по този начин – измърморих.

– Може би да, може би не.

– Та идеята ти? – напомних му.

– Използвай свободата си, за да се виждаш и с другите си приятели. За баланс.

Кимнах бавно.

– Балансът е хубаво нещо. Има ли някакви по-специални квоти, които да изпълнявам?

Той направи физиономия, но поклати глава.

– Не искам да усложнявам нещата. Просто не забравяй приятелите си...

И без това се борех с тази дилема. Приятелите ми. Хората, с които нямаше да мога да се виждам след дипломирането заради собствената им безопасност.

Кой беше по-добрият начин да постъпя? Да прекарвам повече време с тях, докато още имах възможност? Или да започна да се отдалечавам още отсега, за да стане постепенно? Вторият вариант ме плашеше.

– ... особено Джейкътб – добави Чарли, преди да успее да премисля нещата.

Това бе по-голямата дилема. Трябваше ми цяла минута, преди да успея да намеря подходящите думи.

– С Джейкътб може да се окаже... трудно.

– Джейкътб и Били са почти част от семейството – каза той, а гласът му отново стана строг и наставнически. – А

Джейкб ти беше много, *много* добър приятел.

– Знам.

– Не ти ли липсва поне малко? – попита той вече по-дразнен.

Гърлото ми сякаш внезапно се поду, наложи се на два пъти да се изкашлям, преди да отговоря.

– Липсва ми – признах със сведен поглед. – Много ми липсва.

– Тогава защо да се оказва трудно?

Точно това не можех да му обясня. Не беше редно нормалните хора – *човешките същества* като мен и Чарли – да са наясно с тайния свят, населен с митове и чудовища, които скришно съществуваха около нас. Аз познавах този свят и по тази причина се бях забъркала в немалко неприятности. Нямах намерение да навличам подобни тревоги и на Чарли.

– С Джейкб има известен... конфликт – казах. – По отношение на приятелството, искам да кажа. Невинаги му е било достатъчно да сме приятели. – Скалъпих извинение от нещо, което макар и вярно беше незначително. Изобщо не можеше да се сравни с факта, че глутницата върколаци на Джейкб ненавиждаше вампирското семейство на Едуард – следователно и мен, тъй като бях твърдо решена да стана част от същото това семейство. Ситуацията не можеше да се разплете с бележка, а той отказваше да говори с мен по телефона. Планът ми да изясня нещата очи в очи с върколака определено не се прие радушно от вампирите.

– Едуард няма ли да понесе малко здравословна конкуренция? – гласът на Чарли стана саркастичен.

Погледнах го мрачно.

– Конкуренция няма.

– Обиждаш Джейкъб, като го пренебрегваш така. Той би предпочел да сте само приятели, вместо да нямате никакъв контакт.

А, значи сега аз пренебрегнах *него*, така ли?

– Сигурна съм, че Джейкъб изобщо не иска да сме приятели – думите опариха устата ми. – Откъде въобще ти хрумна подобно нещо?

Чарли се смути.

– Възможно е да сме засегнали въпроса с Били днес...

– Дватама с Били клюкарствате като баби – възроптах и забодох злобно вилица в желираната спагетена маса в чинията си.

– Били се тревожи за Джейкъб – каза Чарли. – Малко му е тежко в момента... Потиснат е.

Примигнах, но не вдигнах очи от кашата.

– А пък преди, когато прекарваше деня с Джейк, се прибираще толкова щастлива – Чарли въздъхна.

– И *сега* съм щастлива – изръмжах през зъби.

Контрастът между думите и тона ми разчупи напрежението. Чарли избухна в смях и аз не се сдържах и се разсмях на свой ред.

– Добре, добре – съгласих се. – Ще гоня баланс.

– И Джейкъб – настоя той.

– Ще опитам.

– Добре. Постарай се с баланса, Бела. И, а, да, имаш писмо – каза Чарли, приключвайки с въпроса без никакъв опит за деликатност. – Там, до печката е.

Не помръднах, тъй като мислите ми се усукваха на възли около името на Джейкъб. Най-вероятно бях някакви рекламни материали – предния ден бях получила колетче от майка ми, така че не очаквах нищо друго.

Чарли дръпна стола си назад и се протегна, докато се

изправяше. Отнесе чинията си до мивката, но преди да пусне водата, за да я изплакне, се спря и ми подхвърли един дебел плик. Писмото се плъзна по масата и глухо се удари в лакътя ми.

– Тъъ, благодаря – измърморих, озадачена от настойчивостта му. След това видях адреса на подателя – писмото бе от Югоизточния университет на Аляска. – Я, колко са бързи! Май съм изпуснала крайния срок и за този.

Чарли се подсмихна.

Обърнах плика и го изгледах гневно.

– Отворен е.

– Беше ми любопитно.

– Шокирана съм, шерифе. Та това е федерално престъпление.

– О, я просто го прочети.

Измъкнах писмото заедно със сгънато разписание на лекциите.

– Поздравления – обади се той, преди да успее да прочита каквото и да било. – Първият университет, в който те приемат.

– Благодаря, татко.

– Не е зле да поговорим за таксите. Имам малко спестени пари...

– Хей, хей, никакви такива. Нямам никакво намерение да ти пипам събраното за след пенсионирането, татко. Имам си фонд за колежа. – Или поне каквото бе останало от него, понеже поначало не беше кой знае какво.

Чарли се смръщи.

– Някои от тия места са доста скъпи, Бела. Искам да помогна. Не е нужно да ходиш чак в Аляска само защото е по-евтино.

Изобщо не беше по-евтино. Но пък беше далече, а об-

лачните дни в Джуно бяха триста двадесет и един годишно. Първото изискване беше мое, а второто – на Едуард.

– Ще се оправя. Освен това там отпускат финансови помощи. Лесно мога да взема заем. – Надявах се да не блъфирам твърде прозрачно. Не бях проучила нещата особено щателно.

– Значи... – започна Чарли, после сви устни и отклони поглед.

– Значи какво?

– Нищо. Просто... – Той се намръщи. – Просто се чудех какви... са плановете на Едуард за догодина?

– О!

– Е?

Спасиха ме три бързи почуквания на вратата. Чарли завъртя очи, а аз скочих на крака.

– Идвам! – привикнах се, докато в същия момент Чарли измърмори нещо, което прозвуча като „Махай се“. Не му обърнах внимание и хукнах да отворя на Едуард.

С абсурдно нетърпение дръпнах рязко вратата, сякаш ми пречеше, и видях него – моето лично чудо.

Времето не ме беше имунизирило срещу съвършенството на лицето му и сигурно никога нямаше да свикна с която и да било част от него. Очите ми пробягаха по бледите му черти: твърдата, четвъртита челюст, меката извивка на пълните му устни – в момента извити в усмивка, правата линия на носа му, острия ъгъл на скулите му, гладката мраморна повърхност на челото му – отчасти скрита от кичур потъмняла от дъжда бронзова коса...

Запазих очите му за края, защото знаех, че погледна ли в тях, мислите ми ще се оплетат. Големи, топли, с цвят на течено злато, оброчени с гъсти черни мигли. Винаги се чувствах необикновено, когато се вглеждах в тях, ся-

каш костите ми се превръщаха в желе. Леко ми се зави свят, но това вероятно се дължеше на факта, че бях забравила да дишам. Отново.

Това беше лице, за което всеки модел от мъжки пол в света би дал душата си. Всъщност май точно това беше цената – една човешка душа.

Не, не го вярвах. Почувствах се виновна, че изобщо си го помислих. Въпреки това се зарадвах, както често се случваше, че съм единственият човек, чиито мисли Едуард не може да чува.

Протегнах се за ръката му и въздъхнах, когато студени-те му пръсти уловиха моите. Докосването му ме изпълни със странно чувство за облекчение, сякаш нещо ме беше боляло и болката внезапно бе утихнала.

– Здравсти – казах и ми стана смешно, че го поздравявам така простичко при толкова силни емоции.

Той вдигна преплетените ни пръсти, за да докосне бузата ми с опакото на ръката си.

– Как мина следобедът?

– Бавно.

– И за мен.

Дръпна китката ми към лицето си, без да разплита пръсти от моите. Очите му се притвориха, когато носът му леко докосна кожата ми, и той се усмихна нежно, без да ги отваря. Оценяваше аромата, без да отпива от виното, както веднъж се бе изразил.

Знаех, че ароматът на кръвта ми – по-сладостен за него, отколкото чиято и да било друга кръв, подобно на вино за заобиколен от вода алкохолик – му причинява истинска болка, прогаря го от жажда. Но май не се стареше да го избягва както едно време. Смътно си представях какво херкулесово усилие му струваше този простичък жест.

Тъжно ми беше, че се налага така да се измъчва. Но се успокоих с мисълта, че скоро вече няма да му причинявам подобна болка.

В този момент чух Чарли шумно да приближава, за да изрази обичайното си недоволство от присъствието на госта ни. Очите на Едуард се отвориха рязко и той пусна ръцете ни, без обаче да разплете пръсти от моите.

– Добър вечер, Чарли – винаги беше безупречно учтив, макар Чарли да не го заслужаваше.

Чарли изсумтя в отговор, после застана пред нас със скръстени на гърдите ръце. Напоследък стигаше до крайности с идеята си за родителски надзор.

– Нося ти още формуляри – уведоми ме Едуард и вдигна един претъпкан кафеникав плик. Около кутрето му като пръстен беше намотана ролка пощенски марки.

Изстенах. Как беше възможно да има колежи, в които все още не ме беше накарал да кандидатствам? И как успяваше да намира вратички в правилата? Бяхме изпуснали всички срокове.

Усмихна се, сякаш беше прочел мислите ми – явно бяха твърде отчетливо изписани върху лицето ми.

– Тук-там има допълнителни срокове за закъснели. А на няколко места са склонни да направят изключения.

Съвсем ясно си представях мотивите за подобни изключения. Както и паричните суми, които се изискваха.

Едуард се разсмя на физиономията ми.

– Да започваме ли? – попита и ме задърпа към кухненската маса.

Чарли ни последва и изпухтя, макар да нямаше основание да роптае срещу плановете ни за вечерта. Нали всеки божи ден ме тормозеше най-после да взема решение за колежа.

Побързах да разчистя масата, докато Едуард трупаше заплашителна купчина формуляри отгоре ѝ. Когато преместих „Брулени хълмове“ върху плота, Едуард вдигна вежда. Знаех какво си мисли, но Чарли се намеси, преди да успее да каже каквото и да било.

– Като говорим за кандидатстване, Едуард – започна той още по-начумерен. По принцип се стараше да не говори директно с Едуард и когато му се наложеше, лошото му настроение се скапваше още повече. – С Бела тъкмо си говорехме за догодина. Решил ли си вече в кой колеж ще ходиш?

Едуард му се усмихна и отвърна с дружелюбен тон.

– Още не съм. Приеха ме на няколко места, но все още обмислям вариантите.

– Къде те приеха? – настоя Чарли.

– Сиеракюз... Харвард... Дартмут... а от днес и в Югоизточния университет на Аляска – Едуард се извърна лекичко, за да може да ми смигне. Потиснах смеха си.

– Харвард? Дартмут? – смотолеви Чарли, неспособен да скрие, че е впечатлен. – Това е доста... това си е нещо. Но пък университетът в Аляска... едва ли ще искаш да идеш там, след като можеш да учиш в Бръшляновата лига. Искам да кажа, че баща ти ще иска да...

– Карлайл винаги е съгласен с решенията ми – отвърна спокойно Едуард.

– Хм...

– Няма да повярваш, Едуард – обадох се с бодър глас, решила да се включа в играта.

– Какво има, Бела?

Посочих дебелия плик върху плота.

– И *мен* току-що *ме* приеха в университета на Аляска!

– Честито! – усмихна се той. – Ама че съвпадение.

Очите на Чарли се присвиха, докато гледаше ту мен, ту Едуард.

– Добре – измърмори той след малко. – Отивам да гледам мача, Бела. Девет и половина.

– Ъъъ, татко? Да не би да си забравил съвсем пресния ни разговор за свободата ми...?

Той въздъхна.

– Вярно. Добре, *десет* и половина. През седмицата все още имаш вечерен час.

– Отменяш наказанието на Бела? – попита Едуард. Макар да знаех, че няма как да е изненадан, не успях да доловя фалшива нотка във внезапното вълнение в гласа му.

– При определени условия – поправи го Чарли през зъби. – А теб какво те засяга?

Смръщих му се, но той така и не забеляза.

– Просто се радвам да го чуя – отвърна Едуард спокойно. – Алис страда, че няма с кого да обикаля по магазините, а съм сигурен, че Бела ще се радва да види светлините на града – той ми се усмихна.

Само че Чарли рязко изръмжа:

– Не! – и лицето му стана мораво.

– Татко! Какъв е проблемът?

Той се постара да се овладее.

– Не искам да ходиш в Сиатъл точно сега.

– Защо?

– Нали ти казах какво пише във вестника – из Сиатъл вилнее някаква банда и убива наред, така че искам да стоиш далече от там, ясно ли е?

Завъртях очи.

– Татко, много по-вероятно е да ме удари гръм, откол-

кото точно в деня, в който стъпя в Сиатъл, някой да...

– Всичко е наред, Чарли – прекъсна ме Едуард. – Нямах предвид Сиатъл. Всъщност си мислех за Портланд. И аз не бих допуснал Бела да се шляе из Сиатъл. В никакъв случай.

Погледнах го невярващо, но той бе вдигнал вестника на Чарли и съсредоточено четеше първата страница.

Явно се опитваше да успокои баща ми. Идеята да ме нападне някой, пък бил той и най-кръвожадният човек, докато съм с Алис или Едуард, беше направо нелепа.

Думите му обаче постигнаха целта. Чарли го гледа съсредоточено още една секунда, после вдигна рамене.

– Хубаво. – Той се запъти навъсено към всекидневната вече леко забързан – може би не искаше да пропусне началото на мача.

Изчаках да пусне телевизора, за да не може да ме чува.

– Какво... – започнах.

– Почакай малко – каза Едуард, без да вдига поглед от вестника. Очите му останаха впити в страницата, докато побутваше първия формуляр към мен. – Мисля, че можеш да ползваш стари есета за този. Въпросите са същите.

Явно Чарли продължаваше да се ослушва. Въздъхнах и се захванах да попълвам досадната информация: име, адрес, номер на социална осигуровка... След няколко минути вдигнах глава, но Едуард се взираше замислено през прозореца. Когато отново сведох очи към листа, погледът ми попадна върху името на колежа.

Изсумтях и избутах документите.

– Бела?

– Това е несериозно, Едуард. *Дартмут?*

Едуард вдигна злополучния формуляр и нежно го постави отново пред мен.

– Мисля, че Ню Хемпшир много ще ти допадне – каза той. – Предлага пълен комплект вечерни курсове за мен, а горите са удобно разположени за страстните туристи. И изобилстват от дивеч. – Той се усмихна с онази крива усмивка, на която знаеше, че не мога да устоя.

Поех си дълбоко въздух през носа.

– Ако ще си по-спокойна, ще ти позволя да ми върнеш парите – обеща той. – Ако искаш, мога даже да ти начисля лихва.

– Изобщо няма ме приемат там без някакъв огромен подкуп. Или и това влиза в заема? Ново крило на библиотеката, дарено от семейство Кълън? Ох! Защо пак водим този разговор?

– Би ли попълнила формуляра, Бела? Нищо няма да ти стане, ако опиташ.

Челюстта ми се стегна.

– Знаеш ли какво? Смятам да не го попълвам.

Пресегнах се за формулярите с идеята да ги смачкам във форма, подходяща за мятане в кошчето, но се оказа, че са изчезнали. Зяпнах за миг празната маса, после се обърнах към Едуард. Уж не бе помръднал, но формулярите най-вероятно кротуваха в якето му.

– Какво правиш? – троснах се.

– Мога да те подписвам по-добре от теб самата. А вече си написала есетата.

– Малко прекаляваш, да знаеш – прошепнах, в случай че Чарли не бе напълно погълнат от мача. – Няма нужда да кандидатствам където и да било. Вече ме приеха в Аляска. Почти покривам таксата за първия семестър. Това ще ми стигне за алиби. Няма нужда да се хвърля

цяла торба пари, независимо чии са.

Лицето му се изопна от болка.

– Бела...

– Не започвай! Съгласна съм, че трябва да се преструваме заради Чарли. Но и двамата знаем, че другата есен далеч няма да съм в състояние да посещавам лекции. И изобщо да се доближавам до хора.

Информацията ми за първите няколко години от живота на младия вампир беше доста оскъдна. Едуард никога не бе влизал в подробности – не беше любимата му тема – но знаех, че картинката няма да е красива. Явно самоконтролът не беше вроден талант. И дума не можеше да става за нещо повече от дистанционно обучение.

– Мислех, че моментът все още не е решен – напомни ми меко Едуард. – Може пък да ти е приятно да изкараш един-два семестъра в колежа. Има доста човешки преживявания, които така и не си опитала.

– Ще стигна до тях по-късно.

– По-късно няма да става въпрос за *човешки* преживявания. Няма да имаш втора възможност да бъдеш човек, Бела.

Въздъгнах.

– Трябва да проявиш здрав разум по отношение на срока, Едуард. Просто е твърде опасно да се мотаем.

– Все още няма опасност – настоя той.

Изгледах го ядосано. Нямало опасност ли? Естествено! Имаше само една садистично настроена вампирка, която се опитваше да отмъсти за смъртта на другаря си чрез моята смърт – за предпочитане по бавен и мъчителен начин. Кого ли го беше грижа за Виктория? А, да, и Волтури – кралската династия на вампирите със своята малка войска от воини вампири – които държаха сърцето

ми да спре да бие по един или друг начин в най-близко бъдеще, защото хората не биваше да знаят за съществуването им. Правилно. Нямахме никаква причина за паника.

Макар Алис да бдеше – Едуард разчиташе невероятното точните ѝ видения за бъдещето да ни предупредят за опасността – беше безумно да рискуваме.

Освен това този спор вече го бях спечелила. Промяната ми бе планирана за малко след дипломирането – само след няколко седмици.

Остра тревога прорязва стомаха ми, когато осъзнах колко малко време оставаше. Естествено, промяната беше наложителна и беше ключът към онова, което исках повече от всичко на този свят. От друга страна, напълно си давах сметка за Чарли, който седеше в съседната стая и се наслаждаваше на мача, както всяка друга вечер. Давах си сметка и за майка ми Рене в далечна слънчева Флорида, която продължаваше да ме моли да прекарам лятото край морето с нея и новия ѝ съпруг. И за Джейкъб, който, за разлика от родителите ми, знаеше точно какво ще се случи, когато уж замина за някой далечен колеж. Дори родителите ми дълго време да не заподозрат, дори да успеят да отложат връщането у дома с оправдания за разноски по пътуването или тежки уроци, или болест, Джейкъб щеше да знае истината.

За миг мисълта за неизбежното му отвращение засенчи всяка друга болка.

– Бела – прошепна Едуард, а лицето му се сгърчи, когато прочете тревогата в моето. – Няма нужда да бързаш. Няма да позволя никой да те нарани. Разполагаш с толкова време, колкото смяташ, че ти е нужно.

– Искам да бързам – прошепнах със слаба усмивка,

опитвайки се обърна всичко на шега. – Искам и аз да съм чудовище.

Той стисна зъби и процеди през тях:

– Нямах представа какво говориш – внезапно хвърли влажния вестник върху масата между нас. Пръстът му се заби в заглавието на първата страница.

НАРАСТВАТ СМЪРТНИТЕ СЛУЧАИ ПОЛИЦИЈАТА СЕ ОПАСЯВА ОТ ОРГАНИЗИРАНА ДЕЙНОСТ

– Какво общо има това?

– Чудовищата не са шега работа, Бела.

Зяпнах отново заглавието, а след това студеното му изражение.

– *Вампир* ли върши това? – прошепнах.

Той се усмихна горчиво. Гласът му бе тих и студен.

– Ще се учудиш, Бела, колко често моят вид се оказва причина за ужасите в живота на хората. Лесно се разпознава, когато знаеш какво да търсиш. Информацията тук говори за новороден вампир, който вилнее из Сиатъл. Жаден за кръв, побеснял, неконтролируем. Каквито бяхме всички ние.

Сведох очи към вестника, за да избегна погледа му.

– От няколко седмици следим ситуацията. Налице са всички белези – странните отвлечения, винаги нощем, зле прикритите трупове, липсата на други доказателства... Да, някой чисто нов. И като че ли никой не желае да поеме отговорност за новопокръстения... – Той си пое дълбоко въздух. – Е, това не е наш проблем. Дори нямаше да обърнем внимание на ситуацията, ако не се случваше толкова наблизко. Както споменах, това се случва непре-

къснато. Съществуването на чудовища води до чудовищни последици.

Опитах се да не поглеждам към имената, изписани на страницата, но те някак се набиваха на очи като подчертани. Петима души, чийто живот бе прекършен, чиито семейства бяха потънали в траур. Четейки тези имена, нямаше как да приема убийството като отвлечено понятие. Морийн Гардинър, Джефри Кембъл, Грейс Рейзи, Мишел О'Конъл, Роналд Албрук. Хора, които имаха родители и деца, приятели и домашни любимци, професии и надежди, планове и спомени, и бъдеще...

– С мен няма да е така – прошепнах тихо, почти на себе си. – Няма да ми позволиш да съм такава. Ще живея в Антарктика.

Едуард изсумтя и разсея напрежението.

– Пингвини. Страхотно.

Разсмях се с треперещ глас и бутнах вестника от масата, за да не се налага да гледам имената. Вестникът тупна шумно на пода. Естествено че Едуард ще мисли за вариантите за лов. Той и семейството му „вегетарианци“ – твърдо решени да пазят човешкия живот – предпочитаха вкуса на едрите хищници за задоволяване на диетичните си нужди.

– Тогава Аляска, както планирахме. Но някъде още по-усамотено от Джуно, някъде, където изобилстват мечки гризли.

– Така е по-добре – съгласи се той. – Има и полярни мечки. Много са свирепи. А там и вълците достигат доста сериозни размери.

Устатата ми зейна и дъхът ми рязко напусна дробовете.

– Какво има? – попита той. Преди да успя да се съв-

зема, объркването му изчезна и сякаш цялото му тяло се стегна. – О, забрави за вълците тогава, щом идеята ти е неприятна. – Гласът му беше остър, официален, раменете му сковани.

– Та той ми беше най-добрият приятел, Едуард – измънках. Болеше ме, че използвах минало време. – Естествено че идеята ми е неприятна.

– Моля те, прости ми необмислената реплика – каза той, все така официален. – Не биваше да казвам подобно нещо.

– Няма нищо – загледах се в ръцете си, свити в юмруци върху масата.

За миг и двамата замълчахме, след това хладният му пръст се оказа под брадичката ми и нежно повдигна лицето ми. Изражението му беше далеч по-нежно.

– Съжалявам. Наистина.

– Знам. Знам, че не е същото. Не трябваше да реагирам така. Но просто... ами и без това мислех за Джейкб, преди да дойдеш. – Поколебах се. Жълтеникавокафявите му очи сякаш ставаха с един нюанс по-тъмни, когато споменавах името на Джейкб. Гласът ми прозвуча умолително. – Чарли казва, че на Джейк му е тежко. Страда и... аз съм виновна.

– Не си направила нищо лошо, Бела.

Поех си дълбоко въздух.

– Искам да поправа нещата, Едуард. Дължа му го. А и това е едно от условията на Чарли...

Изражението му се промени при думите ми и отново се вкамени като на статуя.

– Знаеш, че и дума не може да става да отидеш при върколаците незащитена, Бела. А ако някой от нас пресече границата с техните земи, ще нарушим примирието.

Нима искаш да започнем война?

– Естествено че не!

– Тогава няма смисъл да го обсъждаме повече – той отпусна ръка и извърна поглед, търсеше възможност да смени темата. Погледът му се спря на нещо зад мен и той се усмихна, макар очите му да си останаха напрегнати. – Радвам се, че Чарли е решил да те пусне да излизаш, имаш неотложна нужда да посетиш книжарница. Не мога да повярвам, че пак четеш „Брулени хълмове“. Не я ли знаеш вече наизуст?

– Не всички имаме фотографска памет – отвърнах рязко.

– Със или без фотографска памет не мога да проумея какво толкова ѝ харесваш. Героите са ужасни хора, които си съсипват живота един друг. Нямам представа как може да сравняват Хийтклиф и Кати с двойки като Ромео и Жулиета или Елизабет Бенет и мистър Дарси. Това не е любовна история, а история за омраза.

– Имаш сериозни проблеми с класиката – троснах се.

– Може би защото не се впечатлявам от античността – той се усмихна, очевидно доволен, че ме е разсеял. – Но все пак защо продължаваш да я препрочиташ? – Този път очите му блеснаха с искрен интерес, опитваше се, за пореден път, да проумее заплетените механизми на мисълта ми. Протегна се и обхвана лицето ми в шепа. – Какво толкова ти допада в нея?

Искреното му любопитство ме обезоръжи.

– Не съм съвсем сигурна – казах, мъчейки се да звуча смислено, докато погледът му съвсем неумишлено разпиляваше мислите ми. – Мисля, че е идеята за неизбежното. Това, че нищо не може да ги раздели – нито нейният егоизъм, нито неговата злоба, нито, в крайна сметка, смъртта...

Лицето му доби замислено изражение, докато асимилираше казаното. След миг се усмихна закачливо.

– Все пак си мисля, че историята щеше да е по-приятна, ако поне единият от тях имаше някаква оневиняваща черта.

– Аз пък мисля, че точно това е идеята – възразих. – Любовта им е *единствената* оневиняваща черта.

– Надявам се да проявиш достатъчно здрав разум да не се влюбиш в някой толкова... зловреден.

– Малко е късно да се тревожа в кого ще се влюбя – изтъкнах. – Но и без предупреждението ти като че ли съм се справила доста добре.

Той се засмя тихичко.

– Радвам се, че *ти* така смяташ.

– Е, аз пък се надявам да си достатъчно мъдър и да стоиш настрана от такива егоисти. Всъщност Катрин е източникът на всички беди, а не Хийтклиф.

– Ще внимавам – обеща той.

Въздъгнах. Доста го биваше да ме разсейва.

Положих длан върху неговата и я притиснах към лицето си.

– Трябва да се видя с Джейкъб.

Очите му се притвориха.

– Не.

– Наистина няма никаква опасност – казах умолително отново. – Преди прекарвах цели дни в Ла Пуш с глутницата и нищо не се случи.

Но допуснах грешка – в края на изречението гласът ми трепна – още докато изричах думите, осъзнах, че са лъжа. Не беше вярно, че *нищо* не се бе случило. В главата ми блесна образът на огромен сив вълк, свит като за скок, оголил към мен острите си като кама зъби. Дланите ми се

изпотиха при спомена за тогавашната паника.

Едуард долови ускорения ми пулс и кимна, сякаш гласно бях признала лъжата си.

– Върколаците са неуравновесени. Случва се хората около тях да пострадат. Случва се да умрат.

Исках да го отрека, но друг един образ спря възражението. Видях красивото някога лице на Емили Йънг, сега дамгосано от трите тъмни белега, които придърпваха надолу ъгълчето на дясното ѝ око и бяха изкривили завинаги устата ѝ в несиметрична гримаса.

Той чакаше да проговоря – неумолим, тържествуваш.

– Ти не ги познаваш – прошепнах.

– Познавам ги по-добре, отколкото си мислиш, Бела. Бях тук и предния път.

– Предния път?

– Преди около седемдесет години пътищата ни се пресякоха с тези на върколаците... Тъкмо се бяхме заселили край Хокуам. Още преди Алис и Джаспър да се присъединят към нас. Бяхме по-многобройни, но въпреки това щеше да се стигне до сблъсък, ако не беше Карлайл. Успя да убеди Ефраим Блук, че е възможно да съществуваме заедно, и в крайна сметка постигнахме примирието.

Името на прадядото на Джейкъб ме смая.

– Смятахме, че линията е изчезнала с Ефраим – промърмори Едуард. Сега сякаш говореше на себе си. – Че генетичният каприз, който прави промяната възможна, се е изгубил... – Той млъкна и ме загледа обвинително. – Лошият ти късмет май става все по-силен с всеки изминал ден. Съзнаваш ли, че неутолимата ти страст към всичко смъртоносно се е оказала достатъчно мощна, за да спаси глутница мутирала кучета от изчезване? Ако можехме да бутилираме лошия ти късмет, щяхме да се сдобием

с оръжие за масово унищожение.

Не обърнах внимание на шегата му, но предположението привлече вниманието ми – сериозно ли говореше?

– Не съм ги върнала аз. Не знаеш ли?

– Какво да зная?

– Лошият ми късмет няма нищо общо. Върколаците се върнаха, защото се върнаха и вампирите.

Едуард ме зяпна, неподвижен от изненада.

– Джейкъб ми каза, че присъствието на семейството ти е провокирало нещата. Мислех, че си наясно...

Едуард присви очи.

– Така ли смятат?

– Едуард, само погледни фактите! Преди седемдесет години сте се появили тук и веднага са се появили и върколаците. Сега се връщате и върколаците отново се появяват. Нима смяташ, че е съвпадение?

Той примигна и гневният му поглед омекна.

– На Карлайл ще му е интересна тази теория.

– Теория! – възкликнах подигравателно.

Замълча за миг, загледан през прозореца към дъжда. Вероятно обмисляше доколко е вероятно присъствието на семейството му действително да превръща местните хорица в гигантски кучета.

– Интересно, но без особено значение – прошепна той след малко. – Ситуацията си остава непроменена.

Това можех лесно да си го превода: никакви четирик-раки приятели.

Знаех, че трябва да съм търпелива. Не че се инатеше, просто не *разбираше*. Нямаше представа колко много дължа на Джейкъб Блак – дължах му живота си, при това няколко пъти, а вероятно и разума си.

Не обичах да говоря за онзи ужасен период с никого,

още по-малко с Едуард. Беше заминал единствено за да ме спаси, да се опита да спаси душата ми. Не смятах, че бе виновен за всички глупости, които бях надробила, докато го нямаше, нито за болката, която бях понесла.

Но той се чувстваше виновен.

Така че трябваше много внимателно да формулирам обяснението си.

Изправих се и заобиколих масата. Той разтвори ръце и аз седнах в скута му. Сгуших се в студената му като камък прегръдка. Загледах се в дланите му, докато говорех.

– Моля те, изслушай ме само за минутка. Не става въпрос за празен каприз да се видя със стар приятел. Джейкбъб *страда*. – Гласът ми се изкриви при тази дума. – Не мога да *не* се опитам да му помогна, не мога да го предам точно сега, когато има нужда от мен. Само защото не е човек през цялото време... Разбираш ли, той беше до мен, когато аз самата... не бях съвсем човек. Не знаеш какво беше... – поколебах се. Ръцете на Едуард се сковаха около тялото ми, пръстите му се свиха в юмруци, сухожилията му се изопнаха. – Ако Джейкбъб не ми беше помогнал... Не съм сигурна какво щеше да завариш тук. Дължа му по-добро отношение, Едуард.

Погледнах внимателно изражението му. Очите му бяха затворени, челюстта стисната.

– Никога няма да си простя, че те изоставих – прошепна той. – Дори ако живея сто хиляди години.

Долепих длан в хладното му лице и изчаках да въздъхне и да отвори очи.

– Просто си се опитвал да постъпиш правилно. И съм сигурна, че ако ставаше въпрос за някой по-нормален от мен, щеше да се получи. Освен това сега си тук. И само това е важно.

– Ако не бях заминал, нямаше да чувстваш необходимост да рискуваш живота си, за да утешаваш някакво *куче*.

Трепнах. Бях свикнала с Джейкъб и обидните му епитети – *кръвопиец, пиявица, паразит...* Но някак от кади-фената уста на Едуард думата прозвуча по-грубо.

– Не знам как да се изразя правилно – подхвана Едуард с мрачен тон. – Предполагам ще прозвучи жестоко. Но в миналото едва не те загубих. И знам какво е усещането да вярвам, че съм те загубил. *Отказвам* да се съглася с нещо опасно.

– Ще трябва да ми се довериш. Нищо няма да ми се случи.

На лицето му отново се изписа болка.

– Моля те, Бела – прошепна той.

Загледах се във внезапно пламналите му златисти очи.

– „Моля те“, какво?

– Моля те, заради мен. Моля те, направи съзнателно усилие да се пазиш. Ще направя всичко по силите си, но бих оценил малко помощ и от твоя страна.

– Ще се постарая – прошепнах.

– Имаш ли изобщо представа колко си безценна за мен? Някаква идея колко те обичам? – той ме притисна по-плътнo към твърдите си гърди и пхна главата ми под брадичката си.

Притиснах устни в леденостудената му шия.

– Знам колко много те обичам *аз* – отвърнах.

– Сравняваш едно-единствено дръвче с цялата гора.

Завъртях очи, но той нямаше как да види.

– Невъзможно.

Целуна ме по главата и въздъхна.

– Никакви върколаци.

– Не мога да се съглася. Трябва да видя Джейкбъ.

– Значи ще се наложи да те спра.

Звучеше напълно уверен, че това няма да го затрудни.

Бях съвсем сигурна, че е така.

– Ще видим – реших все пак да блъфирам. – Той все още ми е приятел.

Усещах бележката в джоба си, сякаш внезапно бе на тежала с пет килограма. Чувах думите в нея, изречени с неговия глас, и като че ли беше съгласен с Едуард – нещо, което в действителност бе невъзможно.

Това нищо не променя. Съжалявам.